

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Hoe een koningin stierf.

De Conciergerie was gans door gendarmes omsingeld toen Sanson er omstreeks 10 uur aankwam. Het hoofd tegen de muur geleund, zat Marie Antoinette in de zaal der terdoodveroordeelden. Toen de koningin de mannen zag, liep zij de escorte te ontmoet. Sanson en enige omstanders hadden het hoofd ontbloot. Vooraleer iemand de gelegenheid kreeg een woord te reppen, trad Marie Antoinette naar voren en zei :

— Heren, ik ben gereed, we kunnen gaan!

Men deed haar opmerken dat enkele voorafgaandelijke maatregelen moesten getroffen worden. Zij echter wendde het hoofd om en liet zien dat haar haren geknipt waren.

— Is het zo goed? vroeg zij. Waarna zij zich de handen binden liet.

Toen de koningin de vreselijke kar zag, bleef zij plotseling stilstaan en gleed diepe afkeer over haar gelaat.

Zonder naar de priester te luisteren, — een priester die de eed van getrouwheid aan de Republiek had afgelegd, — trad zij op de kar toe.

De deuren van de Conciergerie gleden open en daar verscheen de Koningin van Frankrijk, omgeven door gendarmes, deurwaarders, beulen en weer gendarmes. Het volk van Parijs, dat in de straten en langs de kaden opeengedrongen stond, begon te huilen. En uit die golvende mensenzee gingen ononderbroken kreten van haat en van vervloeking op. Zo dicht drong het straatgrauw tot bij de kar door, dat deze niet verder kon en het paard steigerde. Sanson en zijn zoon

hielden Marie Antoinette tussen hen geplaatst, om haar desnoods te beschermen. Tot zelfs de gendarmes, die het volk op afstand moesten houden, tierden en vloekten met het gepeupel mee.

En tegenover die laffe menigte, tegenover gans die losgeketende massa, een vrouw. Nooit toonde zich een vrouw waardiger, dan die koningin in die ogenblikken. Zij was, in de ware zin van het woord, **DE KONINGIN**. De afschuwelijke kar leek wel een troon. En het was alsof haar ziel een mantel van Koninklijke waardigheid om haar heen hulde.

De weg werd door enige ruiters vrij gemaakt en weer zette de kar zich in beweging. En daar klonk andermaal het getier:

— Dood aan de Oostenrijkse. Dood aan mevrouw Veto!

Zodra echter de kar op hun hoogte voorbijreed, verstomden de huilende monden.

De abbé Magnien, een niet beëdigd priester, had haar beloofd, op de dag der terechtstelling, in een venster van een huis van de Rue St. Honoré te staan, en haar van ver de absolutie, in extremis, te zullen geven.

Toen zij de geestelijke ontwaarde, boog zij het hoofd, keerde haar hart tot God en bad.

Op het Plein der Revolutie bleef de kar staan, juist tegenover de grote baan naar de Tuilerieën. De vrouw die sterven ging was bleek geworden en omstanders hoorden haar fluisteren :

— Mijn dochter ! Mijn kinderen !

Sanson en zijn zoon hielpen haar uitstappen.

— Moed, Mevrouw, fluisterde een van de beide mannen haar toe. Marie Antoinette, verrast over de vriendelijke toon van de man, die haar doden ging, keek verwonderd naar hem op, en antwoordde:

— Ik dank u, mijnheer, ik dank u.

Men wou haar ondersteunen, maar zij liet het niet toe.

— Neen, ik zal wel voldoende kracht hebben om alleen te gaan.

Traagjes en met vaste tred, majestatisch zoals het een ware koningin past, beklom zij de treden van het schavot. Toen zij op het platform verscheen ontstond enige verwarring.

De priester, die de eed van getrouwheid aan de Republiek gezworen had, was haar gevolgd en hield niet op, haar te bepraten. Maar zij luisterde niet naar hem, en Sanson duwde hem terzijde.

Rondom het schavot heerste een doodse stilte.

De beulsknechten naderden de Koningin en grepen haar vast.

Terwijl zij haar op een plank vastbonden, riep zij met luide stem:

— Vaartwel, mijn kinderen, ik ga mij bij uw vader vervoegen!

Ternauwernood waren de laatste woorden over haar lippen gegleden of het mes viel.

— Vive la République ! kreet iemand in de verte.

Maar om het schavot bleef een ijle stilte hangen.

Sanson kreeg opdracht het hoofd aan het volk van Parijs te tonen. Een van de beulsknechten raapte het op, en tilde het de hoogte in. De oogleden trilden in een laatste kramp.

En in een ongeschaafde kist van gemeen hout werd het stoffelijk overschot in een kalkgroeve op het kerkhof van de Madeleine begraven, het stoffelijk overschot van wie geweest was Koningin van Frankrijk, van Marie Antoinette, die stierf als... een **KONINGIN**.

Haar kleren werden onder de armen van Parijs verdeeld, mischien wel onder het grauw, dat haar uitgescholden had!

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Bij mijn trouw, indien gij waarheid spreekt, zal u geen kwaad geschieden, maar wees nu openhartig en zeg mij onbewimpeld of gij in vriendschap leeft met uw oom, Lucas Verboelen.

— Ik ben eertijds met hem bevriend geweest, antwoordde de sukkelaar, ook heeft hij mij verscheidene malen in mijn armoede geholpen, maar dit is reeds enige tijd geleden.

— Staat gij nu met elkander op goede voet?

— O, neen, mijnheer, niet langer dan gisteren, toen ik hoopte door hem geholpen te worden, heeft hij mij veel smaadwoorden doen horen.

— Dus is de vriendschap in haat veranderd?

— Wat mij betreft, ik draag geen haat, mijnheer, maar mijn oom is een gierigaard, die mij veracht, om mij niet te moeten helpen.

— Maar uw oom Lucas is rijk; al zijn goed komt na zijn dood u of uw kinderen wettelijk toe, het is onvoorzichtig met hem op kwade voet te leven.

— Van gans zijn nalatenschap zal er mij niet veel toekomen; mijn oom heeft misschien betere vrienden, die hij, zo de dood hem niet verrast, in zijn testament te mijnen nadele zal begunstigen, doch dit zijn zijn zaken en, al ben ik arm, nooit zou ik er hem een schoon woord willen voor geven.

De schout wendde zich tot zijn griffier, en zegde hem aan het oor:

— Toen men deze nacht het vermoord en uitgeplunderd lijk van Lucas Verboelen vond, vielen er zware vermoedens op zijn neef. Echter begin ik aan zijn schuld te twijfelen, daar de arme duivel zelfs onwetend schijnt te zijn van de dood van zijn oom.

— Ware ik niet overtuigd, antwoordde de griffier, even fluisterend sprekend, dat veel kwaaddoeners de kunst van huichelen zeer goed verstaan, dan zou ik in uw gevoelen delen, heer schout; echter raad ik u aan, vooraleer een beslissing te nemen, tot een huiszoeking over te gaan.

— Laat het zo wezen; echter denk ik dat dit overbodig zal zijn. Op een teken van de griffier begonnen de gerechtsdienaars het huis van onder tot boven te doorzoeken, zonder echter iets aan te treffen, dat hun verdacht voorkwam, en reeds hield de overheid de huiszoeking voor voltrokken, toen een van hen de noodlottige zakdoek ontdekte, die het pakje vormde, dat Karel Kwakbeen zo behendig tussen de schoorsteenmantel en het brandhout had weten te verbergen. De vinder nam het voorwerp en plaatste het op tafel.

— Mijnheer, zegde hij, ziehier een voorwerp, dat mij vrij verdacht voorkomt, gelief het zelf eens na te zien.

De schout bezag het bebloede pakje met afkeer, doch Trekkemie, die minder bevreesd was, verhaastte zich de zakdoek te ontknopen, en haalde er beurtelings het gouden uurwerk en de zilveren snuifdoos uit van de vermoorde, benevens het geld.

De schout, die aan de schuld van Joseph had getwijfeld, veranderde eensklaps van houding, terwijl de griffier, meer aan zulke dingen gewoon, grimlachte.

— Joseph Verboelen, vroeg hij, op de zakdoek wijzend, kent gij de voorwerpen, die dit bebloed pakje inhoudt?

En hij toonde hem het gouden uurwerk en de zilveren snuifdoos. Joseph zat als verbluft op zijn stoel. Hij had de beide voorwerpen menigmaal door zijn oom zien gebruiken, en twijfelde niet of zij behoorden aan die man toe. Echter kon hij niet wijs worden hoe deze, geknoopt in een met bloed besmeurde zakdoek, in zijn huis waren gekomen. Hij sidderde en aarzelde. De woorden, die hij wilde uiten, bestierven op zijn lippen.

— Indien gij niet antwoordt, hernam de schout toornig, zal ik het u zeggen: Deze voorwerpen behoren aan uw oom, Lucas Verboe-

len, die gij gisteravond, toen hij terugkwam van zijn wandeling, vermoord en uitgeplunderd hebt. Mannen, vervolgde hij, zich tot de gerechtsdienaars wendend, en Joseph met diepe verachting beziend, onze taak is hier volbracht, doet uw plicht.

En hij richtte zich op, tekende het proces-verbaal, dat Trekke-mie reeds had opgemaakt en vertrok. De griffier stak zo spoedig mogelijk al zijn schrijfgerief in zijn zak, plaatste het proces-verbaal in zijn leren brieven tas en, na de bebloede zakdoek toegeknoopt te hebben, volgde hij daarmee de schout op de hielen.

Intussen omringden de vier gerechtsdienaars de ongelukkige koopman.

— Naar de gevangenis, snauwde men hem toe.

(Wordt vervolgd).